

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző:

Cím: A „Csiga” utolsó gazdája

Forrás:

Magyarország

Bp.
(Hely)

1921. IX. 4
(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Ol.)

Osztályozás

Tárgy

640.24

Hely

„Csiga” Vendéglő

Idő

„1921”

Személy

Közp. nyomt. XX. cs. 23. sz.

A „Csiga” utolsó gazdája

A „Csiga” kocsmá ott volt a Sebestyén-téren, a keskeny, rövidke Lakatos-utca sarkán, egyemeletes sárga házban, melynek emeletén holtáig lakott Irányi Dániel. A dégtábláján jobbról-balról egy-egy szarvacskát nyújtogató és zöld káposztalevélen lakmározó csiga ékeskedett. Egyetlen lépcsőfokon kellett felmenni a sötétbe, amelyből bolthajtásos kisebb szoba nyílt. Hosszu asztal benne, öblös, nádfonatu karosszék a fejénél, valamikor Vörösmarty ur elmökölt ott csendes pipászó és jó budai meg kőbányai börcska mellett a híres irodalmi asztaltársaságban. Petőfit és Jókait is vendégül látta némelykor.

Jóval későbbi évtizedekben egy kis mellén-hátán pupos gnóm ült a történelmi karosszékben, azaz inkább állt mellette, mert ülve nem érte fel az asztalt a rajta levő messzelyes poharat. A kis Bobek volt ő, foglalkozására nézve hivatalnok a városnál, az a legenda szállott róla, hogy reggelenként úgy ragasztják, csavarják bele egy csudálatos gépezetbe s mikor késő éjjelen, mindig mámorosan viszi haza a Rózsa-téri konflis, baráti kezek szedik széjjel s vattába takarva teszik el másnapra. A nevezetes Bobek már egy másik asztaltársaságnak volt disze, ezt úgy hívták, hogy „Csigaugrató”. Városi és rendőrségi urak voltak a tagjai, irodalmi ambíciójuk kevesebb volt, de mindig igen jól mulattak, impozáns csoportképük ott függött a Vörösmarty-asztal fölött s voltak közöttük, akik

később magas pozícióban szereztek újabb dísz a fővárosi házinymonda 1920 Csiga-nak.

Ekkor már Schwetz Mihály volt ott a gazda, aki a 60-as években egy másik ismert pesti vendéglőscsalád megalapítójával, Maloschik urammal Morvaországból vándorolt be a kis magyar fővárosba. Itt ités volt a hajdani Madár-piac mellett, a Molnár-utca és Borz-utca sarkán, majd önálló kocsmát nyitott a Fehér báránnyhoz címzett s többnyire halárusoktól megszállott házban, a Kalap-utca és Lipót-utca sarkán (ma a Váci-utcai leánygimnázium van a helyén), hogy 1880-ban a Csiga-t vegye birtokába s derék magyar menyecske feleségével vezesse becsülettel, a hagyományokat ápolva, 1897-ig, amikor a térparancsnokság kaszárnyája terpeszkedett oda a Sebestyén-tér meg a Lakatos-utca helyére. A Csiga egy darabig még tovább élt a Kalap-utca és Zöldfa-utca sarkán öreg Károlyi István özevegének hangulatos kis házában, aztán azt is kiterfűt egy ormótlan bérpalota. A históriás vendéglő utolsó gazdája, ősz bajuszos, rövidre nyírt szakállas jómópa kocsmáros, Schwetz Mihály, nyugalomban élt azóta, ma dél előtt aranylakodalomra ment a nagy boldogasszony egyházába, az Árpád-kori pesti templomban, (m. e.)